

радъ, ты былъ (бжлъ) спокоень, онъ ловакъ, я буду готовъ (га), я былъ бы боязливъ, мы были бы виновны. Безполѣзно (па).

Μάθημα εἰκοστὸν δεύτερον (Двад. и втор. ур.).

Ἡ Ρωσικὴ γλῶσσα ἔχει ἕξ πτώσεις, 1) Именительный, 2) Родительный, 3) Дательный, 4) Винительный, 5) Творительный, 6) Предложный, (le nominatif, le génitif, le datif, l' accusatif, l' instrumentatif ou causatif, le prepositif ou locatif = Ὀνομαστικὴν, Γενικὴν, Δοτικὴν, Αἰτιατικὴν, Ὀργανικὴν καὶ Προθετικὴν. ἀντὶ δὲ κλητικῆς μεταχέριρρίζεται τὴν Ὀνομαστικὴν ἐκτός τινων κλητικῶν εἰλημμένων ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης (Ἀρχαίας Βουλγαρικῆς), ὡς, Боже! Владыко Господи Исусе Христѣ!. Αὕτη ἔχει τὰ αὐτὰ μὲ τὴν Βουλγαρικὴν Μέρη τοῦ λόγου (ἐκτός τοῦ ἄρθρου), τὰς αὐτὰς κλίσεις σκληρὰς καὶ ἀπαλὰς (dure, molle) τῶν οὐσιαστικῶν, Ἐπιθέτων, Ἀριθμητικῶν, Ἀντωνυμιῶν, Μετοχῶν (φυλάττουσα ὅμως ἐν τῷ πληθὶ ἀριθμῷ τὰς ἀντιστοιχοῦσας σκληρὰς καὶ ἀπαλὰς καταλήξεις) καὶ τῶν ῥημάτων τὰς αὐτὰς συζυγίας (μὲ τὴν διαφορὰν τοῦ πρώτου ἐνικ: καὶ τρίτου πληθ: προσώπου, ἐνεστ: ὧν αἱ καταλήξεις εἰσιν у, ю, утъ, ютъ ἀντὶ τῶν Βουλγαρικῶν ж, ѡ, жтъ, ѡтъ), μὲ τὰ αὐτὰ εἶδη, τοὺς αὐτοὺς χρόνους, διαθέσεις καὶ ἐγκλίσεις, ἐκτός τοῦ ὅτι ἔχει καὶ τὴν ἀπαρέμφατον, ἥτις ἐστὶν ἐν χρήσει, ὡς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ καὶ Σλαβικῇ γλώσσῃ, ὁμοίως ἔχει καὶ πάσας τὰς ἕξ αὐτῆς πτώσεις μετὰ τῶν διαφόρων καταλήξεων (ὅρα μίαν Ῥωσικὴν ἐπίτομον Γραμματικὴν), αἵτινες ἐν ἀπάσαις σχεδὸν ταῖς προναμνησθεῖσαις ἐννέα διαλέκτοις διατηροῦνται μετὰ τῶν ἀπαρεμμάτων, μόνῃ δὲ ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα κατέπεσε καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχαίας, ἀπολέσασα τινὰς πτώσεις, τὰ ἀπαρέμματα, τὰς μετοχὰς κτλ. (διετηρήθη ὅμως παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ Πατριαρχείοις αὐτῆς γραφομένη ἐν τοῖς